

GOLDEN APPLE WRITING COMPETITION

2014 COMPOSITION RESULTS (TURKISH)

1st Place “Bir Mum Yaktım” by Hatice Dereli, NSW

Bir mum yaktım. Mehtabın ardından süzülüp giden güneş, ardından kömür rengine bulanmış bir geceyi getiriyordu. Gece bir hayli karanlıktı, üstelik de mevsimlerden kıştı. Uzun sürecek bu geceyi aydınlatma adına elimdi tek kalan kibriti çakmış ve bana gece boyu alevlerinin dansıyla eşlik edecek o mumu yakmıştım. Mumdan çıkan ilk lemalar önce yakınları aydınlatıyor ve daha sonra alevler yükseldikçe etrafa da dağılmaya başlıyordu. Elimdeki kibrit parçacığı da mum ışığından kendi payına düşeni almıştı. Bir kaç saniye önce dimdik olan vücudu, çakmanın sonucu çıkan alevlere dayanamamış, kıvrılıp ışık veren mumun aksine siyaha bürünmüş oracıkta yatıyordu. Gözlerimi alamadım kibritin eğrilmiş bedeninden. Hayallerime ve düşüncelerime dokunmuştu onun çaresizce orada yatışı. Ah be kibrit dedim sen de yandın. Dili yoktu kibritin ama hal diliyle neler neler anlatıyordu, sanki haykırıyordu. Sessizliğinin cıglığından ürperip gözlerimi kapattım. Ben her ne kadar kaçmak istesem de, o bir şekilde kendisini bana belli ediyordu. Hayal ettim bir an , kibritin , kutusunun kenarına çarpısını, birkaç kıvılcıma yenik düşüp alevler içinde yanışını. Yanarkenki yavaş yavaş eğilen vücudunu ve elbette tam sönmeden önce parmaklarımı yakışını. Bir of çektim, öyle bir of ki hayllerim bile toz bulutu olup dört bir yana saçılıverdi. Hepsinin sonu böyle mi olacaktı? Gençliğin sarhoşluğuna kapılıp alevler içinde yanacak mıydı hepsi? Küçüklerdi, dayanamazlardı böyle çakışmalara. Evet kendi kutucuklarında, fanuslarında korunuyorlardı. Gerçek dünyaya kapalı; güven içinde yaşıyorlardı. Ama vakit gelip dışarı atılınca ilk çakışmada alev alıp bitiyorlardı. Sadece acımak yetmezdi bu kibritciklere. Kenarda seyirci gibi olanları izleyip içten ahlak oflar çekmekle kurtaramazdık bu nesli. Düşüncelerle ağırlaşmış başımı duvara yaslayıp, gözlerimide eğilmiş kibritcikden alıp yukarılarına doğru yönelttim. Mumun ışığı tavanda yuvarlak desenler sergiliyordu. Alevler sağdan sola dans ettikçe tavanın ışık gören kısımları aydınlanıyordu. Alevler hangi tarafa yönelirse tavanın o kısmında bir aydınlık bir detay beliriyordu. Karanlık aydınlık, karanlık aydınlık, aynı melodiyle tavan bir aydınlanıp bir kararıyordu. Hepsi de bu cılız alev sayesinde oluyordu.

Birden beynimde şimşekler çaktı, hemen sonrasında gözlerim yukarıya doğru değil bu sefer en başından beri yanı başımda duran muma çevrildi. Masanın üstünde küçük bir metal çay tabağının ortasında duruyordu. Daha önce kullandığım için boyu kısalmış, küçülmüş ve eriyen yerleri kenarlarına gözyaşlarına benzeyen izler bırakmıştı. O, alevlerin şiddetine rağmen hiç bir ses çıkarmıyor, benliğinden fedakarlık edencesine eriyor eriyor ama asla ateşin sönmesine izin vermiyordu. Gerçektende fedakarlıktı bu. Kendini bir hiç görmektir, bütün eziyetlere aldırmadan, ateşin devam etmesi için kendinden vazgeçmektir. Ateşi de farklıydı sanki bu mumun . Amacı ve misyonu diğer ateşlere benzemiyordu. Görevi yakmak değildi adeta. Yakmak değil YANMAKDI. Başkaları için , ışık için , ümit için , gelecek için yanmak , ardına bakmadan yanmak. Mumun ışığı sadece odaya değil, beynimi günlerdir kurcalayan sorunlara ve dertlere de bir ümit ışığı olmuştu. Bir dert di ki bu, dermanı bulunmazsa büyük bir müsibet olup çok can yakacaktı

Bir nesil vardı; Genç, küçük ve aciz. Ve bir de düşman vardı. Cani, acımasız ve belalı. Yakiyordu bu nesil ve neslin değdiği herşeyi. Çok can almıştı bu savaş, çok geleceği karanlığa boğmuştu. O kadar sıcaktı ki savaş, düşman susturulup sulh sağlanmazsa daha nice anaların gözyaşlarının sebebi olacaktı. Savaşı kazanmaksızın ancak kendini sifir bilmekten onur duyan süvarilerle mümkün olacaktı.

Mum ışığı ise bu süvarileri analıyordu bana. Bir akıncı gibi, bir Arpaşlan ve bir Murad Hüdavendigar gibi başkaları için can veren Civanmertleri.Kara bulutları peşine takan düşmana karşı, ilim şavkının lem'alarını saçan Yiğitleri.Silah ve zorla değil, kalem ve sevgiyle kalpleri fetheden Fatihleri.Dünyaya muhabbetlerini serpiştirip, hayat aşının tadı tuzu olan Feda'ileri.Ve bir mum gibi eriyip giden nefsi emmarelerine inat, ışık vermekten asla vazgeçmeyecek kadar istikrarla ufuklara ulaşanları.

2nd Place “Beklenmedik Değişim” by Sena Ata, NSW

Sık sık hatırlarım birinin elimden tutup kendimi ölüme terk ettiğim o kuyunun dibinden çıkardığı günü. Hatırlar; yürekten bir rahmet okurum o güne ve o kişiye. Daha dün de kalmış gibi ama bundan on sene evvelindeydi, altıncı sınıfa henüz başlamıştım. Birkaç senedir üzerimdeki boşvermişliğin etkisiyle bu yıl da diğerlerinden farksız olacaktı. Bir bakışta anlaşılabilir tembel öğrenci kisvesine bürünmüş gayesizce günleri kovalıyordum sadece. Vaziyetime münhasır yerimde, cam kenarındaki tahta sızamda oturmuş boş bakışlarla dışarıyı izliyordum o günde. Düşüncelerim gibi durgun değildi etrafımdaki hiçbir canlı. Ama akıp giden bu hayat beni düşünmeye sevk etmemisti. Ben de zaten bir akışın içinde gidiyordum, hayatım yönlendirmem doğrultusunda değildi. Bu yaşımda nasıl olacaktı ki? Çocuk diye ifade edilen yaşta henüz onikimdeydim. Çocukluktan da öte, gelecekte de çok bir beklentim yoktu artık. Bir iki sene önce öğretmenim anneme ifade etmişti az çok hayalleriyle yaşadığım geleceğimi. Muhtemelen eğitim yaşamım çok uzun sürmeyecek kısacası benden adam olmayacaktı. Bu ifadeleri ilk duyduğumda çok üzüldüm, dahası şaşırımdım. Bir öğretmenin masum ve henüz sınırlanmamış hayal dünyasına sahip bir çocuğu âtil olmaya sevkedecek sözleriydi. Çok zaman geçmeden bende kabullenmiştim. Takvim yaprakları bir bir eksilirken bende hiçbir ümit emaresi bırakmıyordu. Zaten yaşadığım hayat da birçokları için yaşanılabilir bir hayat sayılmazdı. Daha ölümün ne demek olduğunu bilmediğim bir yaşta abim gözümün önünde can vermişti. Yıllarca onu beklemiştim geri gelir diye ama nafiye. Ne o geri geldi ne de yitirdiğimiz huzur. Akşamları babam eve gelmesin diye bütün gün dua ediyordum. Onun gelişiyle birlikte yüreğimde bir korku başlayıverirdi. Çünkü içki bütün kötülüklerin anasıydı, çoğu da babamda münderiçti. Yaşadığım hayata ve kendime bakınca geleceğim sürpriz değildi. Neden olmayacakların hayalini kuracaktım ki? Anneannem her defasında kulağıma fısıldardı; “Oku yavrum oku! Kendini de anneni de kurtar”. Sözü'nün üstüne söz söylemezdim ama içimden geçirdi her defasında benden adam olmayacağı. O sözden sonra hayatımın en kötü sınav notlarını alıyordum, gururla gösterdiğim karnelerim eskide kalmıştı. Bir iki sene de böyle devam etti ve bugüne gelmiştim. Bundan sonrası da muhtemelen aynı olacaktı, çözüm arayışında değildim. Yaşadığım onca acı hatıra yüreğimde, etrafımda olup bitenlere şuursuzca göz gezdiriyordum. Bakışlarımı dışarıdan alıp, sınıfın içerisine çevirdim, kimi derse hazırlanıyor kimi gülüp eğleniyordu. Çok geçmeden sıkıcı saatlerin başlayacağını haber veren zil çalmıştı. Oflayarak önüme döndüm. Çantamı biraz karıştırdıktan sonra Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi kitabımı buldum ama hangi konuda olduğumuzdan bîhaberdim. Esprilileriyle öğrencilerinin masum cehrelerini gulumseterek içeri girmisti öğretmenim. Kendisini de her daim guler yüzlü görürdüm. İçeriye girip kitaplarını masaya bırakıp hızlıca derse giriş yaptı. Tahtanın önüne geçmiş yine o gülümseyen yüzüyle sınıfa doğru birseyler anlatmaya başlamıştı bile. Ne konuştuğunu duymayacak kadar kendimleydim. Basımı cama yaslamış boş gözlerle önümdeki sıraya bakıyordum. Öğretmenim konuşmasına devam ederken sadece bir cümle duymuştum; “Hayatından memnun olmayan var mı?”. Öncesinde neden bahsettiği, neden öyle bir soru sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sorunun ardından sessizliği bitiren cevap birdenbire “ben” diye cikivermisti agzimden. Sınıftaki herkes gibi bende şaşırılmıştım. Öğretmenim bana dönüp nedenini sorunca bu sefer gecistirircesine

sadece “hiç” diyebilirdim. O kadar çok şey vardı ki icimde ama dile getirebileceğim sadece bir “hiç”ti. Kime ne anlatabilirdim ki, hem anlatsam kim neye çare olacaktı. İçten içe kendime kızıyordum neden cevap vermişim o soruya. Neyse ki öğretmenim cevabımdan sonra ustelemeyip bakışlarını başka yöne çevirdi. Bende onu izlemeye koyuldum o andan itibaren. Muhtemelen hiç beklemediği bu diyalogdan sonra neden bahsedecekti acaba, merakla bekliyordum. Biraz dusundu ve “kader” diye konuşmasına girizgah yaptı. O anlattıkça kendimle yuzlesiyordum, zihnimdeki bütün karanlıklara isik tutuyordu her bir cümlesi. O dersten sonra uzun bir süre düşündüm. Evet bu zamana kadar çok zor bir hayatım oldu, belki de belli bir süre daha devam edecekti ama sadece belli bir süre... O süreden sonra ipleri elime almaya karar vermişim. Babamı her gördüğümde içimden soyle geciriyordum: “Ben senin gibi olmayacağım ve okuyacağım”. Onun gibi bir insan olmamaya kararlıydim ama bunu nasıl yapacaktım, gelecekte beklenenlerim nelerdi, hayatımı hangi dogrular üzerine kuracaktım? Zihnimde dönüp duran bütün soruların cevabını üç sene boyunca sözleriyle, tavırlarıyla vermisti Sedat Hocam. Bir kereye mahsus bahsedilen su ömür, en güzel nasıl yaşanır ondan öğrenmişim. Gençliğin imanını dert edinmiş, yasatmak için yaşıyordu. Okulumdaki diğer öğretmenlerin hayalini kurduğu yaz tatillerinde de bizimleydi. Hulyalarındaki altın nesil icindi bunca derdi, çabası. Himmeti bütün öğrencileriydi belki ama o benim bantelime çoktan dokunmuştu. Dokunmuştu da; ne icimde kopan fırtınaların ne de en basta sorduğu o basit sorunun bende başlattığı değişimin farkında degildi. Önce bir öğretmen hayallerimi bir cümleyle yikmisti, sonra da bir diğeri yine bir cümleyle hayal dünyamı inşaaya başlamıştı. Hayalini kurduğum geleceğimi yaşıyorum. Eğer Sedat Hocam şimdi bir daha sorsa o soruyu, derim ki: “Hayatından çok memnun bir öğretmenim”.

3rd Place “Sevda'nın Yeni Tanımı” by Sumeyra Aydogdu, NSW

Bir sevdadır öğretmenlik. İnsanları, çocukları tüm varlığı sevme sanatı. Bu sevgiyle kilitli kapıları sonuna kadar açma sanatı. Bir tutkudur öğretmenlik, hüznü kalpleri, kırık kanatları onarma tutkusunu. Akli tatminle yola çıkıp kalpte son bulan bir yolculuktur. Bir bebeğin anne değişimi ile bir öğrencinin ilk kelimesini yazması arasında gelişen mutluluk zinciridir herşey. Sımsıcak bir bakış, herkesi kucaklayan bir tebessümün arkasında gizlenen sırlardır belki de. Geleceğin mimarlarını yetiştirme gayreti, aşkı, telaşı ve sevinci. Art niyetsiz tertemiz sevda zinciri. Hele bu zincire bir de “GİDİN” kelimesiyle açılan ufuklar da eklenince, dünyanın bütün kapıları açılıverdi biran merkezkaç kuvvetinin mimarlarına. Gayelerine yeni gayeler, lügatlarına yeni terimler eklendi, kalplere yeni sevdalar. İman dolu kalpleriyle, gözü yaşlı, sevgisizlikten çatlamış, benliklerini kaybetmiş kalplere hayat üfleme, kendinden vazgeçerek yaşatma idalleri adına, babayı, kardeşi, arkadaşını hatta eşini arkada bırakarak, gözü yaşlı analarına “sen ağlakı başka analar ağlamasın” larla teskin ederek koydular bu kutsiler yoluna.

Öğretmen olmanın önemini birkez daha kavrayarak, hiç korkmadan yeis bataklığına batmadan başladılar temelleri atmaya. Arkada bir ses arada binlerce kilometre olsa da, hep pırıl pırıl ufuklar çizdi, umut tohumları ekti adeta bu körpe kalplere. Renk körü olacaksınız dedi kara kıtanın kapıları açıldı. Bekleyen ümit dolu kalpler var zulmet altında kıvranan dedi Orta Asya'nın kapıları açıldı. Kutuplarda 5 dakika güneşin doğduğu yer varsa dedi Türk Okulu'nun bayrağı selama durdu Sibiryadan. Dünya şaşırken bu barış ve sevda kahramanlarına onlar yeni dünyanın destanını yazdılar. Mesafeler, yokluk, din dil, ırk farklılıkları gibi hiçbir zorluk alıkoymadı onları bu kutsal davadan, alamaz da. Tohumu saçıp meyveyi görmemektir muradları lakin gökten rahmet gibi yağdı Türkçe Olimpiyatları. Orta Asya da açan gülün Afrika da toprak oluşuydu meyve

denen kavram. Dünyanın kapıları bu kahramanlara açıldı, Türkiye'nin kapıları da dünyaya. Sımsıcak Anadolu toprağının sevgi dolu gönülleri bağrına bastı tüm dünyayı.

Öğretmenliği okul sıralarından toplumun çekirdeğine taşıyan bir gönüllüler hareketi, öğretme aşkı taşıyan coşkulu gönüller birliği haline getiren asrın ızdırıp dolu öğretmenleriydi onlar. Ezber bozan yepyeni öğretmenlik tanımıyla dünya vizyonunu heyecanlandirdiler zira bu yeni tanım farklıydı önceki öğretmenlik tanımlarından. Tanımdan öte sevdandı bu seveda terimlerini bile kışkırdıran. Öyle bir kışkırtırmaydı ki bu Ferhat'ın Şirine, Mecnun'un Leyla'ya Kerim'in Aslı'ya duyduğu sevgiyi sönük bırakan bir öğretme aşkıyla bağlandılar insanlığa, insanlığın geleceğine. Minicik insanların koskocaman yüreklerinin seveda dolu tablosuydu paha biçilemeyen. Hep baharı müjdelirken arkadaki ses, bu kocaman yürekler daha bir çoştı, daha bir kahramanlaştı, destanlaştılar. Ne Asya'nın uçsuz bucaksız stepleri, ne koca Amerika ne bahtsız Afrika ne dünyanın öbür ucu Avustralya ne de kutuplar kaldı nasibini almamış bu sevedan.

Olay yüreklerde herkese bir sandalye ayırmaktı, öyle demişti arkadaki kocaman yürekli ses. O kocaman yüreğin duası, ızdırabı, gözyaşlarıyla çizdiği ufuklarla gelen bu ilhamlar zamanı bile saşıtmış, geçmiş ve gelecek zamanları da kışkırtmıştı adeta.

Öğretmenlik böyle bir tutkudur. Sadace çocuklara değil tüm insanlığa öğretmenlik yapabilecek kadar destanlaşmaktır zira arkadaki ses onlara çocukken öğretmemişti bunları. Herkese muallim olabilecek ufku göstermiş, herkese o önlüğü giydirmişti. Mefkureleriyle önce bu minik öğretmenleri yetiştirdi daha sonra minik talebelerin talebelerini. Eğitimle alakalı yazılan tarihin tüm kitaplarını kapatıp, yeni teoriler üretmeye çalışanların kalemını kırdıran, bu yepyeni eğitim methodunu geliştiren arkadaki sesin öğrencileriydi onlar. Ve hiçbir zaman da öğrencisi olmaktan rahatsız duymayan kocaman yüreğin kocaman damlarıydılar. Dünyanın acıyla kıvranan sesiz cıgıllıklarını duymuş basiret dolu kocaman yüreğin damlaları. Bu damlalar aktı insanlığın kalbine ab-ı kevser gibi. Cahillerin yeni dünyasının tutku dolu öğretmenleriydi onlar.

'Selam' ile girip kalplere olmazları oldurmaya çalışan hatta olduran iman dolu kalplerin çabası çabalarıdır yeni dünyayı alkışlatan. Artık dile geldi daha fazla susamadı ab-ı hayatla canlanan yürekler. Dünyanın dört bir yanından katıldılar bu yeni dünyanın sevdalı öğretmenlerinin arasına. Artık kimse için sınırlar kalmamıştı. Çizilen aydınlık ufukların ayak sesleriydi bunlar. Daha şimdiden onalarca kitap, araştırma ve makaleler yazıldı. Yaşatma çabalarının yeşerttiği hayat dolu kalplerin haykırılarıdır bu çalışmalar. Dünyanın inadına zalimleştiği zamanımızda, yeni dünyanın inadına sevgi dolu neslini yetiştiren sevgi kahramanlarına tebessümle bakıyor mazi ve ati.